

BENEÏDA ENTRE TOTES LES DONES

per MIQUEL ESTRADÉ

L'Escriptura anomena Maria la beneïda entre les dones. I és natural que ho sigui: la més agraciada de totes les dones, la més gran de totes les dones, perquè havia de ser la més gran de totes les mares, perquè havia de pujar el més gran de tots els fills.

Resseguint els evangelis veig tres línies de comportament que Maria pren com a dona i com a mare: es fa físicament present sempre que Jesús la necessita, no li fa mai nosa, hi és sempre en l'interès del cor.

És que Maria mai no fa nosa a l'obra de Jesús; la Mare de Déu no fa valer la seva categoria de mare per interposar-se en l'obra del fill; acull de cor la pobresa i el despreniment que suposava ser mare de Jesús. El misteri de Jesús esdevenia per a Maria un misteri dolorós i li demanava una gran renúncia i un descenrament total. El gran misteri de la mare és que sigui el que és i que no ho sembli; sense fer-ne escarafalls, sense fer-s'hi veure i sense fer-s'ho valer. Maria és la dona de les benaurances: neta de cor, compassiva, pacificadora i pobra!

Fent-se només present quan és reclamada, sense fer-hi mai nosa. Maria és sempre present de cor en l'obra i en la vida de Jesús, vitalment, entranyablement interessada en el fill i en tot allò que s'hi refereix. I Jesús sentia aquesta presència constant. Les relacions de mare i fill són plenes de misteri; una mare sempre és un misteri. Maria és, com a mare, un misteri de totalitat dins una gran naturalitat.

La Mare de Déu és ara per a l'Església el que en la seva vida mortal fou per a Jesucrist i els seus. Per a l'Església i per a cadascun de nosaltres. És físicament present, o miraculosament present, o particularment present, manifestament present, sempre que l'Església o algun de nosaltres la necessita. No és una presència que ens estalviï el dolor, o l'esforç, perquè aleshores seria un obstacle al nostre creixement, ens duria a un infantilisme. És una presència de companyia que ens dona coratge. Fa que l'obstacle, o l'esforç, no ens angoixi, no ens desesperi.

La Mare de Déu és, encara, un model per a l'Església i per a cadascun de nosaltres. Tenim la missió, com la Mare de Déu, de portar Jesucrist al món. Un món que no és només el nostre lloc de pas, sinó que és el nostre lloc; som homes de la terra. La nostra missió no és de no contaminar-nos amb el món, sinó que és de treballar-lo; els seus interessos no ens poden deixar d'afectar. Hi hem d'ésser entranyablement presents, interessadament presents, com a portadors d'un missatge, d'una bona nova, d'una vida que Déu ha ofert a tots aquells qui en vulguin participar. Compartint amb tothom el bé i el mal del món, la seva promoció i el seu enviliment. Preguem i lluitem, sense evadir-nos altivament de res del que l'afecta.

La Mare de Déu, beneïda entre les dones! La més dona entre totes les dones: sense ni ombra de mentida, per poder realitzar la promesa de victòria sobre el

27 d'abril – Mare de Déu de Montserrat

temptador dels homes, del qual neix precisament tota mentida; llum tota ella, sense ni un vel de fosc, per poder ser mare del qui és la llum del món; tota ella natural, sense artificis de cap mena, per poder ser lloc d'encarnació d'Aquell que senzillament és. Una obra mestra d'artesanía. Com al començament del món, Déu podia també ara abocar-se sobre la seva criatura i admirar-ne la bellesa resplendent.

Per això podem acabar amb unes paraules de Péguy:

A aquella que és infinitament celeste,
perquè és també infinitament terrestre.
A aquella que és infinitament eterna,
perquè és també infinitament temporal.
A aquella que és infinitament rica,
perquè és també infinitament pobre.
A aquella que és infinitament gran,
perquè és també infinitament petita.
Infinitament humil. Una mare jove.
Lloança, doncs, a aquesta criatura única,
infinitament única, infinitament rara.
Infinitament agradable a Déu.
Mare de Jesucrist i Mare nostra.